

Младенова, защото той можеше да ѝ бжде само играчка.

Ето защо, когато неговиятъ погледъ я накара да се смути и изплаши, че ще го загуби, тя не можа да измисли нѣщо друго, а му предложи цена съ която да го купи. Тя побърза да съобщи, че утре, а може би още отъ днесъ отъ мжжа ѝ ще зависятъ много работи и почака да види резултата.

Младеновъ затвори предъ нея куфаритѣ си и извика на слугинята да доведе файтонъ. После, като се обърна къмъ госпожата, студено ѝ съобщи:

— Азъ заминавамъ.

Тя се хвърли къмъ него, престори се на отчаяна и пакъ не можа да измисли друго, освенъ да му говори, колко би спечелилъ, ако останѣше при нея. Тя щѣла да говори на мжжа си да му дадатъ служба, щѣла да направи всичко, за да го прочуе.

Младеновъ нетърпеливо очакваше файтона. Когато слугинята съобщи най-после, че е дошълъ, той ѝ посочи куфаритѣ, които тя изнесе. Тогава се приближи до гостенката си и безъ да се забележи следа отъ ирония, каза:

— Въ тая стая оставамъ да живѣе гладното и оскърбявано изкуство. Искате ли да не го петнимъ вече съ присѣтствието си?

Почака малко. Тя го гледаше очудено и разсърдено. Той излѣзе. Следъ себе си чу нейниятъ викъ, но не се спрѣ.

Качи се на файтона и потегли, безъ да се обърне.